

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ

Warszawa, 30 maja 2018 r.

DNR-730-131(21)/17/(KS)

DECYZJA DNR-2/161/2018

Na podstawie art. 67b § 1 pkt 2 w związku z art. 67a § 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800, z późn. zm.) i art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2017 r. poz. 1398, z późn. zm.), oraz art. 3 rozporządzenia Komisji (UE) Nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis (Dz. Urz. UE L 352 z dnia 24 grudnia 2013 r., str. 1), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego na wniosek Sebastiana Danisewicza prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „ODPLYNIESZ.PL Sebastian Danisewicz” w miejscowości Rogowo 43, w sprawie udzielenia ulgi w spłacie zaległej opłaty związanej z badaniami laboratoryjnymi 2 kompresorów: CAPRAL V3 100l, 12,5 bar, 230V, oznaczenie zbiornika z tabliczki W-0.36/12.5, oznaczenie silnika YL112M-2 oraz CAPRAL V3 50l, 8 bar, 230V, oznaczenie zbiornika: W-0.36/8, oznaczenie silnika YL112M-2 – w wysokości łącznej 11 999,99 zł, nałożonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-2/2/2018 z dnia 5 stycznia 2018 r., postanawia odmówić udzielenia w ramach pomocy de minimis rozłożenia na raty zaległej opłaty związanej z badaniami laboratoryjnymi ww. 2 kompresorów w wysokości 11 999,99 zł (słownie: jedenaście tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych i dziewięćdziesiąt dziewięć groszy).

UZASADNIENIE

Decyzją DNR-2/2/2018 z dnia 5 stycznia 2018 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, na podstawie art. 74 ust. 1, ust. 2 i ust. 3 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, ustalił wysokość opłaty związanej z badaniami laboratoryjnymi 2 kompresorów – tj.: CAPRAL V3 100l, 12,5 bar, 230V, zbiornik

W-0.36/12.5, silnik YL112M-2 oraz CAPRAL V3 50l, 8 bar, 230V, zbiornik: W-0.36/8, silnik YL112M-2, i zobowiązał przedsiębiorcę Sebastiana Danisewicza prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „ODPLYNIESZ.PL Sebastian Danisewicz” w miejscowości Rogowo 43, zwanej dalej także „stroną”, do poniesienia opłaty związanej z badaniami laboratoryjnymi 2 kompresorów: CAPRAL V3 100l, 12,5 bar, 230V, zbiornik: W-0.36/12.5, silnik YL112M-2 oraz CAPRAL V3 50l, 8 bar, 230V, zbiornik: W-0.36/8, silnik YL112M-2, w kwocie brutto 11 999, 99 zł (słownie: jedenaście tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych i dziewięćdziesiąt dziewięć groszy), zwanej dalej „opłatą związaną z badaniami laboratoryjnymi”.

Powyższą decyzję doręczono stronie w dniu 10 stycznia 2018 r., która nie złożyła wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, zatem w dniu 24 stycznia 2018 r. upłynął termin uiszczenia kwoty 11 999,99 zł (słownie: jedenaście tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych i dziewięćdziesiąt dziewięć groszy).

Mając na uwadze, że na rachunek Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie wpłynęła należność wynikająca z przedmiotowej decyzji, w dniu 14 lutego 2018 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów skierował do strony upomnienie nr 9/2018, w którym wezwał stronę w terminie 7 dni od dnia odebrania upomnienia do uregulowania następujących należności:

- 1) opłaty w wysokości 11 999, 99 zł za badania laboratoryjne 2 kompresorów,
- 2) kosztów upomnienia w wysokości 11, 60 zł,

pod rygorem wszczęcia – po upływie tego terminu – postępowania egzekucyjnego.

W dniu 1 marca 2018 r. wpłynął do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wniosek strony z dnia 22 lutego 2018 r., w którym strona zwróciła się z prośbą o rozłożenie na raty opłaty za badania laboratoryjne w kwocie 11 999,99 zł. Prośbę strona umotywowała trudną sytuacją finansową i brakiem możliwości zapłaty jednorazowo tak wysokiej kwoty.

Pismem z dnia 12 marca 2018 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zwrócił się do strony z prośbą o przedstawienie w terminie 7 dni od dnia odebrania tego pisma dowodów pozwalających na ocenę aktualnej sytuacji finansowej strony, w tym udzielenie informacji, które uzasadnią złożoną w podaniu prośbę. Dowodami takimi będą w szczególności:

- 1) oświadczenie o stanie majątkowym,
- 2) wykaz przychodów i wydatków z prowadzonej działalności gospodarczej za 2017 r.,
- 3) oświadczenie o nieruchomościach i prawach majątkowych, które mogą być przedmiotem hipoteki przymusowej i rzeczach ruchomych oraz zbywalnych prawach majątkowych, które mogą być przedmiotem zastawu skarbowego (ORD-HZ),
- 4) wykaz środków trwałych,
- 5) „Deklaracja dla podatku od towarów i usług” za miesiące styczeń 2017 r. – styczeń 2018 r., w przypadku obowiązku jej składania,
- 6) wszelkie dokumenty potwierdzające uzasadnienie wniosku.

Ponadto Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów poinformował stronę, iż w przypadku udzielenia jej jako przedsiębiorcy prowadzącemu działalność gospodarczą ulgi w wykonywaniu zaległej opłaty za wykonane badania laboratoryjne, która będzie stanowiła zgodnie z art. 67b § 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, pomoc de minimis, obowiązana jest do przedstawienia wraz z wnioskiem o jej udzielenie, wymienionych w art. 37 ust. 1 pkt 1-2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 362), zaświadczeń i informacji albo stosownego oświadczenia, tj.:

- a) wszystkich zaświadczeń o pomocy de minimis, jakie otrzymała w roku, w którym ubiega się o pomoc oraz w ciągu 2 poprzedzających go lat, albo oświadczenie o wielkości pomocy de minimis otrzymanej w tym okresie, albo oświadczenia o nieotrzymaniu takiej pomocy w tym okresie,
- b) formularza informacji wymaganych przy ubieganiu się o pomoc de minimis, którego wzór określa załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie informacji składanych przez podmioty ubiegające się o pomoc de minimis (Dz. U. poz. 311, z późn. zm.).

W ww. piśmie Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów poinformował stronę, że zgodnie z art. 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, z późn. zm.) przysługuje jej czynny udział w każdym stadium postępowania oraz możliwość wypowiedzenia się, co do zebranych w sprawie dowodów i materiałów przed wydaniem decyzji kończącej postępowanie.

Pismo z dnia 12 marca 2018 r. zostało stronie doręczone w dniu 19 marca 2018 r. Strona nie skorzystała ze swoich uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził:

Zgodnie z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, do ponoszenia opłat, o których mowa w art. 74 i art. 86, w zakresie nieuregulowanym stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, z wyłączeniem przepisów dotyczących odsetek za zwłokę, oraz przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Wysokość opłaty związanej z badaniami laboratoryjnymi została ustalona w oparciu o sprawozdanie z badań z dnia 4 maja 2017 r. (nr zlecenia 480/2017-LB/1). Opłata związana z badaniami laboratoryjnymi jest niepodatkową należnością budżetową, wynikającą ze stosunków publicznoprawnych. Zarazem niepodatkowe należności budżetowe, w oparciu o art. 3 pkt 3 lit. c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, są rozumiane jako podatek. Natomiast podatek niezapłacony w terminie płatności jest zaległością podatkową (art. 51 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa).

Sebastian Danisewicz prowadzący działalność gospodarczą pod firmą „ODPLYNIESZ.PL Sebastian Danisewicz” w miejscowości Rogowo 43 jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2018 r. poz. 646), wykonującym działalność gospodarczą. Tym samym był uprawniony do złożenia wniosku o rozłożenie na raty zapłaty zaległości podatkowej, jaką jest nieuiszczona opłata związana z badaniami laboratoryjnymi.

Materialnoprawną podstawą rozpatrzenia wniosku o rozłożenie na raty zapłaty zaległości podatkowej jest art. 67b § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, zgodnie z którym organ podatkowy na wniosek podatnika prowadzącego działalność gospodarczą może udzielać ulg w spłacie zobowiązań podatkowych, określonych w art. 67a:

- 1) które nie stanowią pomocy publicznej;
- 2) które stanowią pomoc de minimis - w zakresie i na zasadach określonych w bezpośrednio obowiązujących aktach prawa wspólnotowego dotyczących pomocy w ramach zasady de minimis;
- 3) które stanowią pomoc publiczną określoną literami od a do m.

Przepis art. 67a § 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa stanowi, że organ podatkowy, na wniosek podatnika, z zastrzeżeniem art. 67b, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym, może odroczyć lub *rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej* wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki od nieuregulowanych w terminie zaliczek na podatek.

Udzielanie ulg w spłacie zobowiązań jest co do zasady traktowane jako jedna z form pomocy udzielanej przez państwo, a pomoc ta jest dopuszczalna tylko w ściśle określonych

sytuacjach oraz organ udzielając ulgi podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą jest obowiązany zastosować zarówno przepisy krajowe, jak i unijne. Problematyka udzielania pomocy publicznej uregulowana jest w przepisach ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej, jednakże zarówno powyższa ustawa jak i ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa nie definiuje pojęcia pomocy publicznej. Stosownie do treści art. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej, pomoc państwa musi spełniać warunki opisane w art. 107 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (poprzednio art. 87 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską). Zgodnie z art. 107 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 352 z dnia 24 grudnia 2013 r., str. 1), wszelka pomoc przyznawana przez Państwo Członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi. Z orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości i późniejszego Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, że za pomoc publiczną należy uznać takie ulgi i zwolnienia podatkowe, które spełniają kumulatywnie następujące warunki: są udzielane przez państwo lub ze środków publicznych, uprzywilejowują tylko niektórych przedsiębiorców lub produkcję tylko niektórych towarów, przynoszą przedsiębiorcy określone korzyści oraz wywierają wpływ na handel wewnętrzny Unii Europejskiej. Pomoc niewpływająca negatywnie na konkurencję nie podlega zakazowi i musi być uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem. Odrębną kategorią pomocy publicznej jest pomoc de minimis, która regulowana jest rozporządzeniem Komisji (UE) Nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis (Dz. Urz. UE L 352 z dnia 24 grudnia 2013 r., str. 1).

Biorąc pod uwagę, iż strona wystąpiła o rozłożenie na raty zaległej opłaty związanej z badaniami laboratoryjnymi, w ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozłożenie na raty powyższego zobowiązania stanowi bez wątpienia pomoc udzieloną przez państwo członkowskie ze środków państwowych, w ramach której przedsiębiorca uzyskuje przysporzenie na warunkach korzystniejszych niż występujące na rynku, co wyraża się w odstąpieniu od konieczności jednorazowej i we wcześniejszym terminie zapłaty zaległej opłaty związanej z badaniami laboratoryjnymi. Ponadto spełniony jest również warunek groźby zakłócenia konkurencji i wpływanie ma wymianę handlową, gdyż udzielenie ulgi w formie rat stawia stronę w sytuacji korzystniejszej niż sytuacja podmiotów, którzy dokonują zapłaty opłaty związanej z badaniami laboratoryjnymi w terminie. Ponadto każdy podmiot gospodarczy

prowadzący działalność gospodarczą, który napotyka konkurencję na rynku, jeśli otrzymuje pomoc ze strony państwa, staje się za zasady beneficjentem pomocy publicznej. Podkreślić przy tym należy, iż w świetle orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości wystarczającym jest, aby pomoc udzielona podmiotowi działającemu na rynku krajowym mogła skutkować pogorszeniu sytuacji konkurentów bądź (potencjalnie) trudnościami dla przedsiębiorców, którzy zechcą wejść na rynek (orzeczenie C-280/00 w sprawie Altmark).

Mając na uwadze powyższe Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, iż spełnione są przesłanki uznania danej ulgi udzielonej stronie postępowania za pomoc publiczną w rozumieniu art. 107 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Zważywszy na to, iż w przedmiotowej sprawie mowa jest o udzieleniu ulgi o niewielkim rozmiarze, która w nieznacznym stopniu grozi zakłóceniem konkurencji, negatywnie rzutującym na wymianę handlową w ramach Unii Europejskiej, jak również z wniosku strony nie wynika, żeby wnioskowała o przyznanie ulgi, która stanowiłaby pomoc publiczną o której mowa w art. 67b § 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, iż ulga udzielona stronie postępowania będzie stanowiła, zgodnie z art. 67b § 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, pomoc de minimis.

Zgodnie z art. 2 pkt 10 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej przez pomoc de minimis należy rozumieć, inną niż pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie, pomoc spełniającą przesłanki określone we właściwych przepisach prawa Unii Europejskiej dotyczących pomocy de minimis innej niż pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie.

Na podstawie rozporządzenia Komisji (UE) Nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis uznaje się, że pomoc de minimis, czyli pomoc przyznana jednemu przedsiębiorstwu w danym okresie, która nie przekracza pewnej określonej kwoty, nie spełnia wszystkich kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 Traktatu i w związku z tym nie podlega procedurze zgłoszenia; pułap pomocy de minimis, którą jedno przedsiębiorstwo może otrzymywać przez okres trzech lat od jednego państwa członkowskiego, należy utrzymać na wysokości 200000 EUR; pułap ten wciąż jest niezbędny w celu zapewnienia, by każdy środek wchodzący w zakres niniejszego rozporządzenia można było uznać za niewywierający wpływu na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi, niezakłócający konkurencji ani niegrozący jej zakłóceniem; do celów reguł konkurencji określonych w Traktacie przedsiębiorstwem jest każda jednostka wykonująca działalność gospodarczą niezależnie od jej formy prawnej i sposobu finansowania.

W związku z powyższym podmiotem, który otrzymuje pomoc de minimis na gruncie stanu prawnego jest „przedsiębiorstwo”.

Zgodnie z art. 2 pkt 16 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej przez beneficjenta pomocy należy rozumieć podmiot prowadzący działalność gospodarczą, w tym podmiot prowadzący działalność w zakresie rolnictwa lub rybołówstwa, bez względu na formę organizacyjno-prawną oraz sposób finansowania, który otrzymał pomoc publiczną. Przepis art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa określa, że przez działalność gospodarczą rozumie się każdą działalność zarobkową w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców, w tym wykonywanie wolnego zawodu, a także każdą inną działalność zarobkową wykonywaną we własnym imieniu i na własny lub cudzy rachunek, nawet gdy inne ustawy nie zaliczają tej działalności do działalności gospodarczej lub osoby wykonującej taką działalność - do przedsiębiorców.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, iż przedsiębiorca Sebastian Danisewicz spełnia przesłanki do ubiegania się o ulgę w ramach pomocy de minimis w rozumieniu przepisów krajowych i unijnych.

Po otrzymaniu wniosku strony Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, iż nie przedłożyła ona żadnych dowodów uzasadniających zastosowanie ulgi i w związku z powyższym zwrócił się do strony o przedstawienie dowodów pozwalających na ocenę jej aktualnej sytuacji finansowej oraz udzielenie wszelkich informacji, które uzasadnią złożony przez nią wniosek. Wskazano stronie, jakie należy okazać dowody na powyższą okoliczność. Ponadto poinformowano stronę, iż zważywszy na to, iż udzielona jej ulga w wykonywaniu zaległej opłaty związanej z badaniami laboratoryjnymi będzie stanowiła pomoc de minimis, zobowiązano ją do przedstawienia, wymienionych w art. 37 ust. 1 pkt 1-2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej, zaświadczeń i informacji albo oświadczeń oraz formularza informacji przedstawianych przy ubieganiu się o pomoc de minimis, którego wzór określa załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie informacji składanych przez podmioty ubiegające się o pomoc de minimis.

Zgodnie bowiem z art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej podmiot ubiegający się o pomoc de minimis jest zobowiązany do przedstawienia podmiotowi udzielającemu pomocy, wraz z wnioskiem o udzielenie pomocy: wszystkich zaświadczeń o pomocy de minimis, jakie otrzymał w roku, w którym ubiega się o pomoc, oraz w ciągu 2 poprzedzających go lat, albo oświadczenia o wielkości pomocy de minimis otrzymanej w tym okresie, albo oświadczenia o nieotrzymaniu

takiej pomocy w tym okresie (pkt 1); informacji niezbędnych do udzielenia pomocy de minimis, dotyczących w szczególności wnioskodawcy i prowadzonej przez niego działalności gospodarczej oraz wielkości i przeznaczenia pomocy publicznej otrzymanej w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą, na pokrycie których ma być przeznaczona pomoc de minimis (pkt 2).

Strona nie udzieliła odpowiedzi na skierowane do niej pismo i nie przekazała wymaganych dokumentów.

Udzielenie ulgi przewidzianej w art. 67b § 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa ma charakter uznaniowy, a organ w ramach uznania administracyjnego po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego pozwalającego na analizę zaistniałego stanu faktycznego, uprawniony jest do wyboru określonej alternatywy decyzyjnej, przyjmując różne kryteria wyboru np. uwzględniając okoliczności społeczne bądź ekonomiczne.

Regulacja zawarta w art. 67b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa ogranicza w stosunku do podmiotów prowadzących działalność gospodarczą stosowanie ulg określonych w art. 67a obwarowując je wymogiem spełniania ściśle określonych kryteriów wynikających z unormowań unijnych. Z treści art. 67b § 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa wynika bowiem, iż organ może udzielić ulgi, która stanowi pomoc de minimis, w zakresie i na zasadach określonych w bezpośrednio obowiązujących aktach prawa wspólnotowego dotyczących pomocy w ramach zasady de minimis.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) Nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis, całkowita kwota pomocy de minimis przyznanej przez państwo członkowskie jednemu przedsiębiorstwu nie może przekroczyć 200 000 EUR w okresie trzech lat podatkowych, w związku z powyższym rozpatrzenie wniosku o udzielenie pomocy de minimis wymaga w pierwszej kolejności weryfikacji czy ogólna kwota pomocy de minimis przyznana temu podmiotowi nie przekroczy 200 000 EUR.

Biorąc pod uwagę, iż strona nie przedstawiła wymaganych oświadczeń, zaświadczeń i informacji wymaganych przy ubieganiu się o pomoc de minimis, wniosek nie można było zbadać pod kątem dopuszczalności udzielenia pomocy publicznej i poddać ocenie po kątem zgodności z regulacjami prawnymi wynikającymi z postanowień rozporządzenia Komisji (UE) Nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis. Należy przy tym wskazać, iż ww. przepisy unijne wymagają od państw członkowskich zachowania zasad przejrzystości, równego traktowania, prawidłowego pułapu de minimis, a także skutecznego monitorowania przy udzielaniu pomocy de minimis, z tego też względu brak przedstawienia przez stronę

postępowania wymaganych informacji powoduje, iż Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie mógłby zapewnić przestrzegania powyższych zasad.

Jak podkreśla się w orzecznictwie trudna sytuacja finansowa podatnika nie jest wystarczającą podstawą do zastosowania ulgi w spłacie zobowiązań publicznoprawnych. Wiele podmiotów gospodarczych boryka się z różnymi trudnościami, czasami nieusuwalnymi, które mogą nawet doprowadzić do zaniechania działalności gospodarczej (por. wyrok NSA z 27 października 1999 r., I SA/Gd 1838/97, niepubl.). Niepowodzenia podatnika w działalności gospodarczej (wynikające ze skutków umów cywilnoprawnych), a także w życiu osobistym – nie mogą skutkować obowiązkiem przyznania ulg podatkowych w spłacie zaległych zobowiązań podatkowych, ciążących na płatniku podatku (wyrok NSA z 8 września 1999 r., I SA/Gd 1623/97, niepubl.; wyrok NSA z 7 maja 1999 r., III SA 5402/98, niepubl.).

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeprowadził postępowanie wyjaśniające mające na celu zebranie materiału dowodowego pozwalającego na analizę sytuacji finansowej i materialnej strony. Jednakże strona nie odniosła się do wystosowanego do niej pisma i nie okazała dowodów, a tym samym nie przedstawiła okoliczności, które wskazywałyby na niemożność wywiązania się z ciążących na niej obowiązków i uzasadniałyby złożony przez nią wniosek. Jak podkreśla się w orzecznictwie „Wolność decyzyjna w zakresie rozstrzygnięcia na gruncie art. 67a § 1 Ordynacji podatkowej sprawia, że nawet wystąpienie ustawowych przesłanek nie obliguje organu podatkowego do zastosowania instytucji umorzenia w każdym przypadku.” (wyrok WSA w Opolu z 10.5.2012 r., I SA/Op 91/12, Legalis). Zważywszy na to, iż podjęte przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów działania nie doprowadziły do ustalenia stanu finansowego strony, brak jest podstaw do orzeczenia w granicach uznania administracyjnego o przyznaniu ulgi.

Mając na uwadze powyższe, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, iż w pełni uzasadniona jest odmowa udzielenia stronie w ramach pomocy de minimis rozłożenia na raty zaległej opłaty związanej z badaniami laboratoryjnymi ustalonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów DNR-2/2/2018 z dnia 5 stycznia 2018 r.

P o u c z e n i e

1. Na podstawie art. 127 § 3 oraz art. 129 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, z późn. zm.), w związku z art. 63 ust. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2017 r. poz. 1398), strona postępowania może w terminie 14 dni od

dnia doręczenia decyzji, zwrócić się do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

2. Na podstawie art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 w związku z art. 3 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369, z późn. zm.), strona postępowania może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, bez skorzystania z prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W przypadku skorzystania z ww. uprawnienia i zakwestionowania rozstrzygnięcia, zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 2 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2003 r. poz. 2193, z późn. zm.), strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stały, który wynosi 200 zł.

3. Na podstawie art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, art. 245 § 1 i art. 246 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369, z późn. zm.), stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały w art. 252 § 1 i § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.
4. Na podstawie art. 127a § 1 i § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, z późn. zm.), w trakcie biegu terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania może zrzec się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wobec Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

z up. Prezesa Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
D Y R E K T O R
Departamentu Nadzoru Rynku

Anna Mazurak